

Farní listy

občasník farnosti Nová Paka

Ročník 22, číslo 1 – Velikonoce 2026

dobrovolný příspěvek 20 Kč

O Velikonocích máme před očima Pána Ježíše a události, které pro nás a za nás prožil. Proč se někdy tak málo dotýkají našeho srdce?

Nedávno jsem přemýšlel nad tím, jak Velikonoce prožívali sami apoštolové. Ti, kteří byli očitými svědky velikonočních událostí, o nichž později vydali svědectví. Nepsali, nemluvili sami o sobě, ale o Ježíši, o událostech, které provázely poslední dny a hodiny jeho života i jeho zmrtvýchvstání. Přesto to, co sami prožili v několika málo dnech a hodinách v Ježíšově blízkosti, spolu s ním, se stalo pevným základem víry v Ježíše Krista, Spasitele.

Nebyl to čas úplně snadný. Přicházeli např. na slavnostní pesachovou večeři, ale to, co Ježíš

udělal, je úplně rozhodilo: umyl jim nohy, mluvil o zradě, řekl, že odejde, dal jim chléb a víno jako své tělo a krev... slavnostní pesachová atmosféra během pár chvil vzala za své. Velký pátek byl jistě nejtemnější den jejich života. Stalo se tolik věcí: Jidáš zradil, Ježíš byl zatčen, všichni utekli, Petr zapřel a Ježíš byl ukřižován. Tam nešlo jen o smutek, ale i o vědomí viny, strach, rozbitou naději. Bílá sobota – ticho... hrobové ticho a prázdnota. A pak ráno neděle Zmrtvýchvstání. Apoštolové nevěřili ve vzkříšení předem. Nevěřili svědectví žen.

Petr a Jan ho běželi ověřit ke hrobu...

A pak přišlo nepopsatelné, ohromující setkání se zmrtvýchvstalým Pánem... radost, úleva, nová naděje. Tomáš i přesto ještě týden pochyboval.

Díky tomu, co prožili, bylo jejich svědectví nejen o velikonočních událostech tak silné a víra tak pevná, že ani pozdější pronásledování pro

Ježíšovo jméno nemohlo zastavit jejich odhodlání hlásat radostnou zvěst celému světu. Něco podobného potřebujeme prožít i my, aby naše víra byla nejen pevná, ale i radostná, měla naději. Dovolme Pánu o Velikonocích, aby i nás proměnil ve svědky, kteří pak budou svou vírou, nadějí i láskou měnit svět.

Požehnané Velikonoce!

P. Pavel Kalita

Stručně z farnosti

Stalo se:

- Tříkrálová sbírka proběhla ve farnosti 2. a 3. ledna.
- 23. ledna se uskutečnil skautský ples v Mlázovicích.
- V sobotu 7. března se někteří farníci zúčastnili postní duchovní obnovy s P. Danielem Víchou v Hořicích.

Setkání pastorační rady farnosti dne 8. února 2026:

- Konání křížových cest a možnosti svátosti smíření během postní doby
- Pořad velikonočních bohoslužeb
- Termín 1. svatého přijímání dětí

-
- Organizaci červnového Farního dne v Úbislavicích
 - Některé další pastorační náměty z řad farníků týkající se např. Lektorské služby ve farnosti, úklidu v severním křídle kláštera aj.

Setkání ekonomické rady farnosti v tomto období neproběhlo.

Zveme:

- Každou 3. sobotu v měsíci bude v klášterním kostele od 9 hod. příležitost ke svátosti smíření a od 10 hod. mše svatá.
- Na Velký pátek se uskuteční od 9 hod. na Byšičkách u Lázní Bělohrad křížová cesta pro děti. Na Velkopáteční obřady bude již tradičně navazovat křížová cesta městem cca od 17 hod.
- 3. května přistoupí 5 dětí z farnosti k 1. svatému přijímání.
- Noc kostelů bude v pátek 29. května. Otevřen bude klášterní kostel a staropacký kostel.
- 30. a 31. května budou ve farnosti k uctění ostatky sv. Carla Acutise, doprovázené výstavou o eucharistických zázracích.
- Farní den se uskuteční v neděli 21. června v Úbislavicích.
- Poutní mše svatá ve Stavě bude slavena 28. června; posvícení ve štikovském kostele 5. července.
- Pouť ve Staré Pace připadá letos na 9. srpna; hlavní pouť v Nové Pace oslavíme v neděli 16. srpna.
- Pro informace o dalších akcích sledujte aktuální ohlášky na nástěnkách a webových stránkách farnosti.

Představujeme:

Od 1. 1. 2026 běží čtyřleté funkční období nově zvolené pastorační rady novopacké farnosti. Požádali jsme nováčka a zároveň nejmladší členku rady Romču Mühlovou ml., aby se čtenářům Farních listů krátce představila.

Jmenuji se Romana Mühlová a členkou naší farnosti jsem už od narození. Naše farnost je pro mě místem, kde jsem vyrůstala, setkávala se s lidmi a postupně se zapojovala do společného života společenství. O to víc mě těší, že jsem se nyní mohla stát také členkou pastorační rady a zapojit se tak do života farnosti ještě o něco více.

V pracovním životě působím jako učitelka v dětské skupině. Práce s dětmi mě velmi baví a přináší mi mnoho radosti. Zároveň mě naučila být otevřená novým věcem a nebát se nových výzev. Možná právě proto jsem také neváhala, když mě pan farář Kalita oslovil s nabídkou zapojit se do pastorační rady. Přestože to pro mě byla úplně nová

zkušenost, rozhodla jsem se tuto nabídku přijmout.

Samozřejmě jsem věděla, že pastorační rada ve farnosti funguje a že se věnuje různým otázkám týkajícím se života a fungování farnosti. Přiznám se ale, že jsem vlastně úplně nevěděla, co všechno tato služba obnáší a do čeho přesně jdu. O to příjemnější pro mě bylo první

setkání, na kterém jsem měla možnost poznat ostatní členy rady. Velmi mě potěšila příjemná atmosféra, otevřenost a ochota společně hledat to, co může být pro naši farnost dobré.

Zatím jsem se zúčastnila prvního setkání, které bylo spíše seznamovací a zaměřené na to,

jaká témata a otázky se v pastorační radě řeší. I tak pro mě bylo velmi zajímavé nahlédnout trochu více do toho, jak se plánují různé aktivity a jakým způsobem se přemýšlí o dalším směřování života naší farnosti.

Romana Mühlová ml.

Ostatky sv. Carla Acutise ve farnosti

Poslední květnový víkend (30. a 31. května) budou do naší farnosti přivezeny ostatky sv. Carla Acutise, který byl svatořečen 7. září 2025. Sv. Carlo se narodil 3. května 1991. V dětství byl dítě jako každé jiné. Hrál si s vrstevníky, hrával fotbal, byl rád v přírodě, měl rád zvířata. Jako student měl veliké nadání pro práci s počítačem, kterého využíval ke své službě druhým a pro šíření křesťanského vzdělávacího obsahu. V září 2006 se u něj objevily první příznaky nemoci – leukémie – na kterou

12. října téhož roku zemřel. Blahořečen byl 10. října 2020.

Od dětství měl sv. Carlo velikou vnímavost k „posvátnu“. K prvnímu svatému přijímání, díky své neobvyklé zralosti ve věcech víry a lásce k Pánu Ježíši v Eucharistii, šel už v sedmi letech. A pak dokázal spojit „moderní“ život mladého člověka s hlubokým eucharistickým životem. Snažil se každý den alespoň chvíli adorovat Ježíše v Eucharistii nebo být na mši svaté, protože byl přesvědčen, že trávit čas s Ježíšem v Eucharistii

vede ke svatosti. Sám řekl: „Eucharistie je dálnicí do nebe.“

Sv. Carlo věřil, věděl, a proto říkal, že v Nejsvětější Svátosti je Ježíš přítomen úplně stejně, jako tomu bylo před 2000 lety za dob apoštolů. Tehdy lidé za Ježíšem museli utíkat, dnes však na nás Ježíš čeká v jakémkoliv blízkém kostele. Proto si dal i práci, aby všechny eucharistické zázraky, které se staly v dějinách a které potvrzují Ježíšovu přítomnost v Eucharistii, připomněl přes internet i současné době.

V čase přítomnosti ostatků sv. Carla Acutise ve farnosti bude v sobotu 30. května v klášterním kostele příležitost ke svátosti smíření, mše svatá a příležitost k eucharistické adoraci a osobní modlitbě (vše bude uvedeno

na plakátku, který připravujeme). V neděli 31. května bude obvyklá nedělní mše svatá a příležitost k osobní modlitbě u relikviáře sv. Carla Acutise. Zároveň si bude možné vykonat nověnu ke sv. Carlu Acutisovi, která pro zájemce bude k dispozici ve farnosti. V klášteře pak bude ke zhlédnutí i výstava „Eucharistické zázraky“.

Přítomnost ostatků sv. Carla Acutise nás vybízí k zamyšlení nad osobním vztahem k Eucharistii i nad tím, jak z tohoto zdroje života, který nám Pán nabízí, žijeme. Využijme této příležitosti, i přímlyvy sv. Carla Acutise, k prohloubení našeho vztahu s Pánem.

P. Pavel

Rok svatého Františka

Dovoluji si vás oslovit za společenství františkánských terciářů. Letos v říjnu uplyne 800

let od úmrtí sv. Františka z Assisi. Františkánská rodina si již několik let připomíná různá osmistá

výročí z jeho života a letos tyto oslavy vrcholí. V lednu nás překvapil Svatý otec Lev XIV., když vyhlásil Rok svatého Františka, spojený s udílením plnomocných odpustků. Zároveň nám všem svěřil tuto novou modlitbu:

Svatý Františku, náš bratře, ty, který jsi před osmi sty lety šel vstříc sestře smrti jako smířený člověk, přimlouvej se za nás u Pána.

Ty, který jsi v Ukřižovaném u svatého Damiána našel pravý pokoj, nauč nás hledat v něm pramen veškerého smíření, jež boří všechny zdi.

Ty, který jsi neozbrojený překročil hranice války a neporozumění, dej nám odvahu stavět mosty tam, kde svět staví hranice.

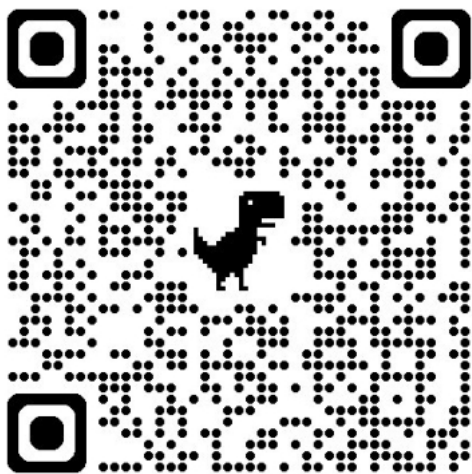
V této době, sužované konflikty a rozdělením, pros, abychom se stávali tvůrci pokoje: neozbrojenými a odzbrojujícími svědky pokoje, jenž pochází od Krista. Amen.

Ptáte se, jak prožít tento rok? František vždy na prvním místě chtěl následovat Pána Ježíše Krista. To ho vede k hlubokému pokání, obrácení. S ním je úzce spojen vztah k evangeliu a celému Božímu slovu. V naší řeholi se píše, že se máme „často věnovat četbě evangelia. Z evangelia přecházet k životu a ze života k evangeliu“. Propojte svůj život

s evangeliem a budete se divit, jak se může proměnit. Své radosti i trápení sdílejte ve společenství a zároveň naslouchejte druhým.

Pro letošní rok je připraveno mnoho poutí a dalších akcí, o kterých se dozvíte na stránkách:

<https://frantisek800.cz/>

Na stránkách Biskupství
královéhradeckého najdete

podmínky pro získání
plnomocných odpustků spolu se
seznamem poutních míst v naší
diecézi.

V blízkosti Nové Paky např.
Kostel sv. Františka ve Starém
Místě u Jičína (pozn. redakce).

Přeji vám, ať je tento rok
požehnaný pro vás všechny.

Štěpán Gazda, Jilemnice

Otázka na pana faráře

Breviář, denní modlitba církve nebo také liturgie hodin. Mohl byste nám přiblížit, co tato modlitba znamená, jaký je její význam v životě a jakou roli hraje zejména v životě kněží a laiků?

Breviář, denní modlitba církve, modlitba hodin, je opravdu několik názvů pro formu modlitby v církvi a církve (kněží i laiků), jejíž kořeny sahají hluboko do dějin.

Ve své podstatě je to modlitba založená na recitaci, modlitbě biblických žalmů v denních

i nočních hodinách tak, aby nám pomáhala udržovat a rozvíjet osobní živý vztah s Pánem během celého dne. Zároveň je to ale modlitba, která spojuje a posvěcuje celou církev, vytváří společenství církve, v tom je nezastupitelná.

Kořeny této denní modlitby církve bychom našli už v židovské modlitební praxi. Židé se modlili v určitých hodinách dne (ráno, v poledne a večer) především žalmý. První křesťané tuto modlitbu převzali a kristologicky reinterpretovali. Apoštolská tradice (3. stol.) doporučovala modlit se ráno a pak třetí, šestou a devátou hodinu dne, večer a o půlnoci. Časy souvisely s událostmi Kristova života. Veliký vliv na podobu denní modlitby církve měl vznik mnišství. Ve 4. stol. sv. Antonín Veliký, v 6. stol. sv. Benedikt, kdy se společná, pravidelná modlitba mnichů, rozdělená do denních i nočních hodin, stala páteří jejich mnišského života. ORA et LABORA.

Z klášterů se pak postupně přesunula do katedrál a mezi kněze. K této modlitbě bylo ve středověku potřeba mnoho knih (žaltář, lekcionář – obsahoval

biblické texty, antifonář...). V klášteře nebo katedrále nebyl problém mít hromádku knih u sebe. S příchodem žebravých řádů, které se věnovaly misiím a kazatelské činnosti, řeholníci potřebovali jednu přenosnou knihu, kterou by mohli mít na cestách všude s sebou. Proto vznikla jedna zkrácená kniha – Breviář. Breviář, a jeho modlitba, v dějinách prošel ještě několika reformami.

Dnešní podoba vychází z reformy 2. vatikánského koncilu, který konstitucí Sacrosanctum concilium stanovil, že liturgie hodin: má být modlitbou celé církve, nejen kněží; má být přístupná laikům; může být v národních jazycích; a zjednodušil i její strukturu.

Breviář, když se vám tato modlitební kniha dostane do ruky, může nahánět hrůzu. Má sice na dva tisíce stran (podle vydání), ale má úžasné

propracovaný systém, který, když člověk pochopí a porozumí mu, tak mu k modlitbě otevře poklad biblických žalmů a textů, hymnů a antifon. Breviář zná 5 hlavních modlitebních hodin: ráno, během dne (dopoledne, v poledne, odpoledne), večer a před spaním. Kdykoliv během dne se pak kněží, řeholníci a všichni, kdo slíbili před Bohem modlit se breviář, modlí modlitbu se čtením. Za hlavní modlitbu dne se považují ranní chvály a nešpory.

Jaký je její význam v životě kněží i laiků? Kněží a řeholníci slíbili, že se budou pravidelně modlit celý breviář. Laici se breviář mohou modlit na základě dobrovolnosti sami i ve společenství, třeba jen jednu část. Dnes se ranní chvály a nešpory můžete modlit např. spolu s Proglasem.

Každou modlitbu
poznává stereotyp

opakujících se slov. Když budeme umět „jen“ Otče náš, Zdrávas Maria, Anděle Boží, růženec, nebo se budeme modlit pouze vlastními slovy (tyto modlitby samy o sobě jsou velké a krásné), tak do stereotypu a bezmyšlenkovitosti upadneme poměrně rychle. Breviář (ne že by nešel modlit se bezmyšlenkovitě, jen z povinnosti) přeci jen nabízí mnohem širší poklad slov a podnětů k modlitbě. Vede k řádu, k pravidelnosti v modlitbě. Přistupuje k ní silný moment i v tom, že se ji nikdy nemodlím sám. Spolu se mnou se v tu chvíli na celém světě modlí nepočítaně dalších křesťanů. Pak platí a můžeme prožít: „Kde jsou dva nebo tři shromážděni v mém jménu... jsem já uprostřed nich.“ Poslední věc, kterou bych připomněl, je, že když se modlím breviář, modlím se nejen s celou církví, ale zároveň se učím modlit slovy, která dal Duch svatý

autorům žalmů. Podle mnišské tradice žalmy postupně formují srdce člověka, učí ho myslet Božím způsobem, proměňují pohled na svět a najdeme v nich,

jak se modlit v radostech, bolestech, strachu, naději, jak chválit i vyjádřit pokání. V tom je velikost i síla modlitby žalmů.

P. Pavel Kalita

Vedení oddílu jako služba: Moje skautská cesta

Vážení a milí čtenáři Farních listů,

tímto příspěvkem bych rád navázal na své předchůdce ve vedení oddílu. Vycházím s kůží na trh a nechám vás nahlédnout na svou dosavadní skautskou cestu. Upřímně, vůdcovskou kvalifikaci jsem si dělal s vizí, že budu lépe vést klučičí družinu Lišáků a pomáhat tehdejšímu vedení s tábory. Nepočítal jsem s tím, že mě na podzim roku 2019 Jana povolá k převzetí celého oddílu, který jsem na táboře v roce 2020 opravdu převzal.

Ve zkratce: je to velká zodpovědnost a náročná, přitom však senzační cesta. Spíše než ambici být „velký vůdce“ to

vnímám jako svoji službu k naplňování skautských principů – tedy povinnosti k Bohu, k bližním a sám k sobě.

Před převzetím oddílu by měl nastupující vedoucí mít vizi, se kterou oddíl povede, a ideálně už myslet na to, kdo po něm žezlo jednou převezme. Mně bylo 23 a nejstaršímu ze skautů 15 let. Samotná role vůdce u nás historicky obnášela široký záběr povinností, který by pro studenta mimo Paku asi nebyl nemožný, ale pro budoucí fungování oddílu by byl podle mého názoru nevhodný.

Tyto skutečnosti byly součástí reflexe, podle které jsem se snažil stanovit vhodnou vizi pro náš skautský oddíl. Střelka kompasu nás tak i přes všechny strasti vede k následující vizi:

„Chci vidět oddíl, který všichni členové považují za vlastní. Panují zde přátelské vztahy, funguje otevřená komunikace a vzájemná podpora. Všichni se navzájem znají a ví, v jakých oblastech se mohou podporovat a na koho se obrátit. Když mají problém, nebojí se s ním vystoupit. Když je stanoven cíl, dokážou se stmelit a táhnout za jeden provaz. Členové v oddíle působí rádi a budou se k němu v budoucnu vracet. Je zajištěna věková kontinuita.“

Postupně byl zaveden jednotný komunikační systém, sdílený Google disk na fotky a dokumenty, oddílový pokřik, trička a mikiny a více jsme si rozdělili kompetence.

Z materiálního zázemí máme novou latrínu, hangár, podsadové stany i plachty. Snažíme se pořádat akce nejen pro děti, ale i pro samotné vedení. Po covidu se povedlo propojit příležitost s připraveností a získali jsme 20 nových dětí. Kromě vlastních akcí se účastníme i těch s mezinárodním přesahem.

Nejlepší na tom je, že tohle všechno není zásluhou jednoho člověka, ale týmové spolupráce. V oddíle je teď registrovaných 56 členů, ovšem podpora rodičů a příznivců toto číslo zdaleka překračuje. Jsme rozděleni do 5 družin, kde se každý vedoucí snaží dle svého nejlepšího vědomí a svědomí vést děti skautskou cestou.

Jana je mi stále velkou oporou stejně jako náš střediskový vedoucí Ježíšek (snad tato přezdívka nikoho neurazí). Aktuálně jsem moc vděčný za pomoc a podporu Františka

a Zdeňky Válkových, Stáni, Báry, Matěje, Michala Fišerových, Martina a Tondy Vitvarových, Lindy a Verči Podzimkových, Jindry, Márinky a Elišky Horákových, Ondry Drahoše, Tondy a Lůdi Novákových, Šimona Vitvara, Lídy Mühlové, Kuby a Tobíka Krausových. Každý z výše zmíněných přispívá do naší komunity něčím jedinečným a zasloužil by si vlastní odstavec. Tolik prostoru ale nemáme.

Oddíl je teď hezky rozjetý. Má silnou základnu aktivní mládeže, dobré vybavení, pevně

základy a oporu i mimo jádro oddílu. Vize sice není na 100 % naplněna, ale postupně se chýlí k cíli. Můj čas v čele oddílu se i vlivem dalších událostí také pomalu naplňuje a bude třeba předat žezlo dál. Pro další fungování této skupiny je aktuálním tématem hledání dalšího vůdce s vlastní vizí, který posune oddíl zase k dalšímu horizontu.

Tak co? Kdo si troufne?

Vojtěch Podzimek –
Méďa Béd'a

Postní duchovní obnova v Hořicích

Duchovní obnova se konala 7. března v Hořicích. Hostem byl otec Daniel Vícha, známý z TV Noe. Přednáška byla na téma Blahoslavenství.

Blahoslavenství z Matoušova evangelia jsou základem duchovního života. Je třeba správně chápat význam jednotlivých slov. Např. slovo „blahoslavený“ lze vyjádřit také slovem „šťastný“.

Blaze chudým v duchu, neboť jejich je království nebeské. (Mt 5,3; ČEP)

Je důležité pochopit význam slova „chudý“. Chudý není ve smyslu majetku nebo inteligence. Chudý je ten, kdo je zbaven významu, s kým se nepočítá. Chudý je ten, kdo si plně uvědomuje svoji plnou závislost na Bohu. Chudý je ten, kdo vkládá důvěru jenom v Boha.

Mám hodnotu, protože JSEM, tečka.

Můj život je tou největší hodnotou, kterou mám. Je třeba radovat se ze života jako takového, vrátit se k podstatě.

Bohatství není překážkou, pokud v něm nehledám štěstí.

Blaze těm, kdo pláčou, neboť oni budou potěšeni. (Mt 5,4; ČEP)

3 druhy smutku:

- smutek z neštěstí
- smutek ze zla, které se děje
- smutek nad svými hříchy

Ve smutku se utváří krása duše. Ve skutečném smutku se rodí pravá radost (sv. Terezie).

Blaze tichým, neboť oni dostanou zemi za dědictví. (Mt 5,5; ČEP)

„Tichý“ v řecké filosofii znamená „ochocný“ – ve smyslu ochocené domácí zvířátko.

Ježíš hovoří o stavu nitra člověka. Pokud ho máme pod kontrolou, je „ochočené“.

Šťastný je člověk, který má sám sebe pod kontrolou, dokáže se podřídit Bohu.

Hněv ve správné míře je blahodárný. Nenechá nás v klidu, když se děje něco, co můžeme změnit k lepšímu.

Blaze těm, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni. (Mt 5,6; ČEP)

V době Pána Ježíše žízeň znamenala ohrožení života. Tak jako hledáme životadárnou vodu, tak máme žíznit po spravedlnosti.

Spravedlnost = dát každému, co mu patří.

Máme mít správný vztah (takový, jaký má být) – k Bohu, k druhým, k sobě.

Spokojenost se sebou samým – nejhorší, co se nám může v duchovním životě stát.

Blaze těm, kdo mají čisté srdce, neboť oni uzří Boha. (Mt 5,8; ČEP)
Čistý = takový, jaký má být. Tečka.

Čistota je podstata věcí tak, jak je stvořil Bůh.

Je třeba analyzovat motivace svých činností.

Hřích nám bere štěstí.

Je třeba se na svět dívat „Božím pohledem“.

Bůh nám posílá do života „těžké“ lidi, aby se ukázala čistota našeho srdce.

Spásu nám nezaručí naše víra a chození do kostela. Naši víru je třeba proměnit ve skutky čisté lásky.

TV Noe

Na základě četných dotazů promluvil otec Daniel také krátce o TV Noe.

Televize letos oslaví 20 let existence. Funguje bez reklam. Je stabilně v mírném mínusu. Je nucena opřít se o důvěru v Boha.

Provoz stojí cca 8 milionů měsíčně, z toho přenos signálu stojí 4 až 5 milionů.

Seriál The Chosen – jeden díl stojí 100 tisíc.

TV je evangelizační. Snaha oslovit širší veřejnost – interaktivní pořady, příroda, outdoor, hudba atd.

Malawi – nejchudší země na světě. Na 2,5 milionu lidí je 5 (slovy pět) lékařů.

Vysílání v klasické podobě skončí cca v roce 2030. Bude se vysílat přes internet, je třeba se dostat do mobilů, které nyní mladí nejvíce sledují.

Otec Daniel vystupoval mile, sympaticky a s velkou dávkou humoru. Pro všechny zúčastněné byla obnova velkým obohacením s mnoha podněty k duchovnímu životu. Duchovní obnova byla zakončena mší svatou.

JN

Charismatická obnova

Milovaný, rozněcuj oheň božího daru... ducha síly, lásky a rozvahy.

Nestyd' se vydávat svědectví o našem Pánu

Tak znělo motto z 2. listu Timoteovi již 4. ročníku oblastního setkání charismatické obnovy, které se uskutečnilo poslední únorovou sobotu ve všech diecézích naší země. Toto setkání navazuje na celostátní Charismatickou konferenci v Brně konanou v létě.

Do Hradce Králové přijelo více jak 140 křesťanů z celé diecéze. I když setkání organizačně zajišťovalo katolické společenství Echad, bylo otevřeno všem křesťanským denominacím. Hudební doprovod

zajišťovala chválová kapela z Náchoda, která je složena jak z katolíků, tak i z protestantů. Dopolední přednášku ve velkém sále Nového Adalbertina měl na téma setkání P. Zdeněk Sedlák ze Studence, který nám připomněl, že i když katolická církev žije ze svátostí, je potřeba také častěji otevírat Písmo. A dále doporučil, že než ráno vstaneme z postele, měli bychom si uvědomit, že jsme milovaní, a teprve potom přemýšlet, co na nás čeká v práci. Mši svatou v přilehlém kostele Nanebevzetí Panny Marie celebroidl P. Jiří Heblt z Pouchova. S dopoledním programem paralelně probíhal program pro děti, byla možnost k přímělné modlitbě a ke svátosti smíření, které účastníci hojně využili. Abychom nebyli obcerstveni jen na duchu, ale i na

těle, bylo, kromě výtečného oběda, možné posedět v kavárně, která měla heslo: „Bůh je jako káva – když s ním začneš den, dodá ti energii na celý den.“

Odpolední program začal svědectvími, která v nemalé míře povzbudila většinu účastníků, a pokračoval žehnáním (dobrořečením). Nejdříve bylo požehnáno nám, pak jsme si

žehnali navzájem ve dvojicích, a nakonec se žehnalo celým vikariátům. Takže naše diecéze byla a je požehnaná.

Přikládám osobní postřeh Martina W., jednoho z účastníků: „Nejvíce mne zasáhla a povzbudila konkrétní osobní přímlovná modlitba, dále nádherná svědectví některých účastníků o tom, že Bůh nás nikdy neopouští, a také vzájemné žehnání vylosovaných dvojic vikariátů naší diecéze.“

Doufám, že příští rok bude na tomto setkání více účastníků z naší farnosti. 5. ročník, dá-li Bůh, bude 27. února 2027.

JT

Z činnosti místní organizace České křesťanské akademie

Ve čtvrtek 26. 2. 2026 jsme ve spolupráci s Městským kulturním střediskem v 17 hodin v barokním sále místního kláštera uspořádali přednášku s divadelní,

filmovou a seriálovou herečkou Petrou Špindlerovou. Téma její přednášky byla Indie, o které napsala knížku Sári a džíny. Z této knížky přečetla jednu pasáž, poté

promítla fotografie ze své cesty po Indii, kterou navštívila od 90. let několikrát. Jednou málem přišla o život, když dostala břišní tyfus a na poslední chvíli ji zachránili v soukromé nemocnici. Bohužel v této zemi stále přetrvává kastovní systém, a kvůli tomu i velké sociální rozdíly. Oproti naší zemi je zde tragický vztah k ekologii. Na druhou stranu se tato nejlidnatější země světa stává velmocí v budování kosmického výzkumu. Paní Špindlerová popsala svoji návštěvu hinduistického chrámu, kde jí pod nohama běhaly krysy, které jsou zde uctívány a dobře krmeny připraveným jídlem. Přitom venku čeká mnoho chudých lidí na jídlo, ale marně. Velice zajímavé vyprávění doplnila paní Petra ochutnávkou kořeněného indického čaje smíchaného s mlékem. Po přednášce jsme si od ní mohli její knihu koupit.

Petra Špindlerová každé léto na tři měsíce odjíždí na jih Itálie, kde na poloostrově Gargano vlastní domek a pozemek, na kterém pěstuje olivy a citrusovníky, ze kterých vyrábí ekologickou kosmetiku, kterou měla s sebou a účastníci přednášky měli možnost si ji na místě zakoupit. Všem 30 návštěvníkům se přednáška velice líbila.

Za MO ČKA Mirek Blažek

O Tříkrálové sbírce trochu jinak

Zeptali jsme se současné vedoucí Olgy Vitvarové...

Jak dlouho se této sbírce již věnuješ jako organizátorka?

Nevím to přesně, ale převzala jsem vedení po Zdeňce Válkové ještě před covidem, takže minimálně sedm, možná osm let. Nutno ale poznamenat, že mi vždy pomáhal Marek, zvláště v posledních letech, a také naše děti. Celková organizace je celkem náročná, od zapečetění pokladniček a převzetí materiálu z Charity, přípravy obleků (praní), map, a pak hlavně samotná sbírka a celá její realizace ve skautské klubovně. To jsou celé dva dny, kdy se opravdu nezastavíme. Kromě výpravy koledníků, vypisování průkazek a veškeré logistiky připravujeme také teplý oběd pro koledníky a zajišťujeme úklid klubovny a předání plných pokladniček k přepočítání na úřad.

Vnímáš nějaké změny ve smýšlení a postojích veřejnosti k TKS tenkrát a nyní?

Zásadní rozdíl nevidím, lidé sbírku už většinou dobře znají z předchozích let, a hlavně z médií. Lidé jsou různí, a jejich reakce na koledu a sbírku tím pádem také. Někteří koledníky dlouho očekávají a moc se těší, rádi přispějí, jiní sprostě nadávají a vyhazují je ze svého pozemku nebo v lepším případě dělají, že nejsou doma. Lidé se také hodně zajímají, na co se vybrané peníze použijí. Nejvíce radosti nám ale udělá reakce opuštěných starých lidí, pro které jsou koledníci jedinou návštěvou za celé svátky (což je samozřejmě velmi smutné), tam pak ukápnou i slza. Myslím, že právě ta radost,

kteřou koleda přináší, je zásadní, vybrané peníze, které samozřejmě pomáhají, až na druhém místě.

Jak koledníci, jak z tvého pohledu sbírku vnímají ...

Řekněme, že někteří si přijdou splnit povinnost a místo páteční schůzky se vydají na chvilku do ulic, ale převažují ti, co to zkusí, zalíbí se jim to, a koledují pak i v sobotu. Pak máme několik osvědčených vytrvalců, kteří chodí celé páteční odpoledne a v sobotu po celý den a v ulicích stráví za velmi chladného počasí mnoho hodin. Na nich sbírka opravdu stojí a moc si jich vážíme. Každý koledník je ale velmi důležitý, i kdyby chodil jen hodinku! Každému z nich moc děkujeme a jsme si vědomi, že bez nich by se sbírka nekonala v takovém měřítku, v jakém se tu již roky koná. Koledníků ale není nikdy dost, letos jich zrovna bylo celkem málo a do příštích let

bychom jich potřebovali daleko více.

Olga Vitvarová

... a Jindřicha Beneše („Běňa“), jenž působí jako zástupce vedoucího střediska Sopka NP a doprovází koledníky.

Vzpomeneš si na tvé úplně první koledování v rámci TKS?

U těchto pravidelně se opakujících akcí se velmi těžko odhaduje, kdy byl člověk poprvé. Naštěstí mám výhodu v tom, že se na většině akcí schovávám za hledáček fotoaparátu. Podle foto archivu jsem se nejspíše poprvé zapojil před osmi lety – tedy v roce 2018. Což vlastně není tak dávno. Při tomto koledování to bylo možná poprvé, kdy skupinka koledníků vstupovala do obchodů i restaurací, aby popřála hezký nový rok personálu i zákazníkům. Vzpomínám si, že v restauraci U Stránských na nás nevěřičně koukali, div že jim knedlíky

nepadaly na zem. Nebýt Luboše Jindřiška, asi bych se k tomuto kroku neodvážil, ale mám pocit, že se to ujalo a jeho skupinka tyto lokality zahrнула do kolednických obchůzek. To lze poznat podle typického podpisu koledníků K+M+B na dveřích.

Jaké to bylo a jak koledování vnímáš dnes?

Odhodlat se k obcházení domácností s kasičkou je pro mne pořád dost těžké, i když zpravidla z pozice doprovodu. Snažím se vytěsnit myšlenku finančního dárcovství a soustředím se na to, že lidem přeji pevné zdraví, klidný rok a popíšu dveře. To je to, co mě na akci těšilo a těší. Tím, že jsem nebyl u úplných začátků, tak netuším, jak reagovali obyvatelé tehdy, ale určitě to byl nelehký úkol vysvětlovat účel pochůzek a sbírky. Jen párkrát jsem to měl možnost okusit. Po těch letech, kdy skupinka koledníků navštívila snad každou ulici,

každý dům, se situace zlepšila a obyvatelé o akci vědí a koledníky vítají.

Podělíš se s námi o nějaké zážitky (dobré i špatné)?

Špatné zkušenosti jsou možná právě z těch začátků, kdy člověk musel vysvětlovat důvod zazvonění a vyrušení. Stalo se, že jsem musel děti poslat na ulici a s dotyčným pohovořit mimo, jelikož diskuze nebyla moc slušná – ze strany obyvatele. Také si pamatuji, že došlo k setkání se psy. Dobrých zkušeností je ale podstatně více. Tříkrálová sbírka má nevýhodu, že se koná v zimním období a občas počasí vážně nepřeje a koledníci mrznou. V takových chvílích se ukazuje laskavost mnohých obyvatel, kteří nás pozvou dál, uvaří čaj a nakrmí cukrovím. Za to jim velice děkuji. Dětem i doprovodu to dodá na radosti a chuti pokračovat.

S pozdravem Běňa

A na závěr krátké shrnutí letošní Tříkrálové sbírky

Tříkrálová sbírka v Nové Pace letos opět ukázala, že když se spojí dobrovolníci – novopáčtí skauti a vrchovinští hasiči – a otevřená srdce obyvatel, může i zdánlivě malá akce přinést velké výsledky. Přestože koledníků bylo méně a počasí bylo velmi nepříznivé, podařilo se jim projít většinu města. Díky nim a vám všem, kteří jste jim otevřeli dveře svých domovů, vyslechli koledu a přispěli do sbírky, jsme

vybrali 156 971 Kč. Vybrané prostředky budou z velké části využity především na podporu seniorů, rodin v těžkých situacích, dobrovolnických aktivit, nízkoprahových klubů pro děti a mládež či na pomoc při mimořádných událostech.

Poděkování patří všem, kteří přispěli – ať už finančně, svou prací nebo jen úsměvem a vlídným slovem.

Olga a Marek Vitvarovi

Linda Podzimková

Na skok do Namibie

Článek tematicky navazuje na článek Na skok do Afriky z čísla 21/1.

Namibie je, i přes značný kus společné historie s Jihoafrickou republikou, dosti jiný příběh. Sama země si zaslouží označit mnoha přídavnými jmény – pustá, prázdná, svobodná, bezpečná, klidná, divoká, nedotčená, skalnatá, oranžová, prašná... Ale především suchá. Většinu pobřeží země zabírá poušť Namib, ve vnitrozemí zase pořádný kus poušť Kalahari. Voda je vzácností a hospodaří se s ní velmi pečlivě. Farmy jsou rozsáhlé a zaměřují se spíše na chov zvířete, zemědělská půda je omezena na úzké pruhy kolem řek nebo na severní část vnitrozemí, kde přeci jen bílí farmáři dokáží vypěstovat obiloviny a kukuřici. Jídlo se dováží především z Jihoafrické republiky a maso je snad levnější než čerstvá zelenina.

Vstoupili jsme do země z jihu přes hraniční řeku Oranje, v jejímž ústí se ve velkém těží diamanty, jeden z hlavních vývozních artiklů země hned vedle uranu. Nás ale přivítal jiný poklad. Podél Oranžské řeky se nacházejí rostoucí vinice, datlové a citrusové háje, které jsou vodou z řeky šetrně zavlažovány. Práci v nich zastávají místní, žijící ve městečku z rákosových chatrčí, tu a tam vylepšených vlnitým plechem či fotovoltaikou. Mezi chatrčemi se nachází moderní, byť ne zcela dobře zásobená, pobočka jednoho jihoafrického supermarketu. Hned za hranicí se nachází i jiná důležitá zastávka – benzinová pumpa, na mnoho desítek dalších kilometrů jediná. Vedle ní fastfoodový řetězec prodávající smažená kuřata, africká obdoba KFC. Zanedlouho sjíždíme z hlavního

asfaltového tahu na vedlejší kamenito-štěrkovou cestu, která nás a naše zavazadla bude další stovky kilometrů zanášet jemným bílým prachem. Důvod je ale jasný – Fish River Canyon, největší africký kaňon a druhý na světě hned po svém slavném bratranci z Ameriky. Nedaleko od něj nacházíme ubytování v luxusním kempu s tematikou vraků aut. Díky tomu si můžeme kaňon prohlédnout při západu i východu slunce. Krom naší skupinky je na nejvíce navštěvovaném místě jižní Namibie možná dalších deset lidí.

Tím se dostáváme k dalšímu podstatnému popisu Namibie – je ohromná. Pro našince – spojte Polsko, Německo, Česko a Slovensko. A pořád ještě můžete přidat pár dalších evropských zemiček a nebude to rozlohou stačit. A zde všude žije kolem 3 milionů lidí, většina ve městech ve vnitrozemí. Země samozřejmě

turismus podporuje, ale jejím zájmem je bohatý turista – raději málo ubytování, ale luxusní, majetkový test při žádosti o víza... A tak dále. V Namibii nelze spát pod stanem, hrozba, že vás něco sežere, je zde zcela reálná a proto jsou ubytování na dlouhou dobu dopředu zarezervovaná.

A zvířát je tu dost – národním symbolem je přimorožec, na pobřeží žijí statisíce tuleňů a obrovská hejna vodního ptactva včetně spousty plameňáků. Na severu pak v přírodních rezervacích sloni, žirafy, antilopy, nosorožci, lvi...

Nejenom safari je ale lákadlem pro návštěvu země. Mezi turistické atrakce patří nutně také pozůstatky koloniální – německé a afrikánské nadvlády. Za zmínku stojí především opuštěné hornické městečko po těžbě diamantů Kolmanskop, přístavy Lüderitz a Swakopmund – nejen

s německými názvy, ale také s typicky hrázděnými domy. Monumentální hory Spitzkoppe a Königstein. Obrovský kovový meteorit Hoba, domorodé kmeny Herero a Himba, obrovské a krásné duny v údolí Sossusvlei, řeka Okavango, výběrové ústřice, datlová brandy, luxusní steaky z mnoha antilop nebo

i zdomácnělý guláš a jablečný koláč v originálním namibijském provedení, doprovázený typickým večerním zpěvem personálu za drobné všímné.

Do pravé, černé Afriky, je to nyní už jen opravdu kousek. Tak zase někdy příště.

Lukáš a Markéta Tiší

Farní listy – občasník Římskokatolické farnosti Nová Paka

Redakční rada: P. Pavel Kalita, Martina Šulcová, Richard Juriga, Miroslav Blažek, Linda Podzimková, Martin Vitvar, Markéta Tichá, Lukáš Tichý

Své příspěvky a náměty zasílejte na adresu redakceflnp@gmail.com

Vážení přátelé knihkupectví,

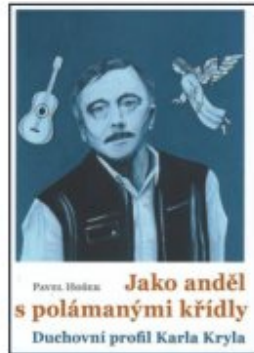
nejdříve Vám nabízíme knížku, kterou doporučoval P. Daniel Vícha, kterého znáte z TV Noe, při duchovní obnově v Hořicích: **VAVŘINEC OD VZKŘÍŠENÍ: ŽÍT V BOŽÍ PŘÍTOMNOSTI** – kniha je s úvodem současného papeže. Dnes už klasické dílo nabízí jednoduchý návod, jak žít s Bohem uprostřed ruchu a nároků tohoto světa. Bratr Vavřinec sloužil v pařížském klášteře karmelitánů jako kuchař, jeho mystický život se odehrával doslova „mezi hrnci“. Díky své spiritualitě života v Boží přítomnosti dospěl k mimořádné duchovní zralosti, takže se stal vyhledávaným duchovním průvodcem.

Marie a Jean-Baptiste Maillardovi: **PLANOUCÍ SRDCE. Svatý Carlo Acutis** – kniha je výjimečná nejen tím, že obsahuje všechny důležité momenty Carlova života, ale i začátky jeho nebeského působení. Zahrnuje příběhy velkého množství lidí, kteří díky němu našli víru, zažili tělesné uzdravení nebo uzdravení od závislosti...

Michal Bařinka: **POUTNÍ MÍSTA ČESKA** – autor, církevní historik, 10. 3. prezentoval krásnou přednáškou svoji knihu v Nové Pace. Všechna místa navštívil osobně a v knize uvádí také základající legendy a důležité informace o daných poutních místech. „Pokud se původní soška třeba rozpadla, tak dotýkáním předali její moc sošce nové. Proto se sošek také dříve dotýkali...“ uvedl M. Bařinka

Srdečně zveme **y neděli 26. dubna od 16 hodin** do kavárny Saky Paky na povídání s **Františkem Tichým** nad knihou **MEDITACE JE I LEGRACE**. Při setkání se student Přírodní školy podělí o své praktické zkušenosti s meditací. Kniha *Meditace je i legrace* srozumitelně a s humorem vysvětluje kořeny lidské nespokojenosti a nabízí meditační techniky jako cestu k vnitřnímu klidu. **František Tichý** (*1969) je středoškolský učitel, tvůrce originálního výchovného systému kolektivní výchovy Přírodní škola, zakladatel a bývalý ředitel Gymnázia Přírodní škola v Praze. Autor knih o pedagogice a tvorbě mládeže v terezínském ghettu za druhé světové války a františkánský terciář.

Zároveň Vás zveme ve **čtvrtek 14. května od 18 hodin** do auly SOŠPg a Gymnázia v Nové Pace na velmi poutavou přednášku **prof. Pavla Hoška** ke knize **JAKO**

ANDEĚL S POLÁMANÝMI KŘÍDLY. Duchovní profil Karla Kryla. V Krylově umělecké tvorbě se odráží trpká zkušenost s totalitním režimem socialistického Československa s náročnou existencí exulanta. Jeho písně a rozhlasové pořady na Rádiu Svobodná Evropa dávaly tisícům posluchačů naději a sílu přežít strastiplná desetiletí normalizace. Po listopadu 1989 se stal jedním z nemnoha kritických hlasů, varujících před neblahými trendy, které si v té době málokdo uvědomoval. Teprve nadcházející desetiletí dala jeho varovným předpovědím z velké části za pravdu. I proto je jeho odkaz dodnes aktuální. Kniha *Jako anděl s polámanými křídly* je věnována dosud málo probádaným duchovním zdrojům životního díla Karla Kryla.

V knihkupectví najdete všechny novinky nabízené v katolickém tisku. Přijďte si vybrat! Bohunka K.

VELIKONOČNÍ BOHOSLUŽBY 2026

KVĚTNÁ NEDELE 29. BŘEZNA

Stará Paka	07:30	s žehnáním ratolestí
Nová Paka – klášterní kostel	09:00	s žehnáním ratolestí
Levínská Olešnice	10:45	s žehnáním ratolestí

ZELENÝ ČTVRTEK 2. DUBNA

Nová Paka – klášterní kostel	17:30	mše sv. na památku Poslední večeře Páně
------------------------------	-------	--

VELKÝ PÁTEK 3. DUBNA

Nová Paka – klášterní kostel	15:00	velkopáteční obřady
------------------------------	-------	---------------------

BÍLÁ SOBOTA 4. DUBNA

Nová Paka – klášterní kostel	19:00	obřady velikonoční vigilie
------------------------------	-------	----------------------------

SLAVNOST ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ – BOŽÍ HOD VELIKONOČNÍ 5. DUBNA

Stará Paka	07:30	mše svatá
Nová Paka – klášterní kostel	09:00	mše svatá
Levínská Olešnice	10:45	mše svatá
Úbislavice	17:00	mše svatá

PONDĚLÍ VELIKONOČNÍ 6. DUBNA

Nová Paka – farní kostel	09:00	mše svatá
Stav	10:45	mše svatá